

Stichting Nova Sonantia

Zondag 1 november 2020, 15.00 en 17.00 uur
Bondsgebouw Parochie H. Laurentius Voorschoten

ENTARTETE SEELEN

in de Concertserie Musique Mosaïques

"verboden muziek" van:

Samuel Schuijjer

Géza Frid

Viktor Ullmann

Wilhelm Rettich

Gideon Klein

Ilse Weber

PROGRAMMA ENTARTETE SEELEN

Rond Allerzielen – de dag dat overledenen herdacht worden

Samuel Schuijer (1873–1942)	Israelitische gezangen	<i>sopraan solo</i>
Hans Krása (1899–1944)	Passacaglia en Fuga	<i>strijktrio</i>
Viktor Ullmann (1898–1944)	Lieder der Tröstung <i>Herbst</i> <i>Tote wollen nicht verweilen</i> <i>Erwachen zu Weihnachten</i>	<i>strijktrio en sopraan</i>
Géza Frid (1904–1989)	Trio à corde op. 1 (1926) <i>Allegretto</i> <i>Andante Cantabile</i> <i>Allegro giocoso all'ungherese</i>	<i>strijktrio</i>
Wilhelm Rettich (1892–1988)	Quatre poésies <i>Silence</i> <i>L'Heure exquise</i> <i>Chanson d' Automne</i> <i>Dansons la Gigue</i>	<i>strijktrio en sopraan</i>
Gideon Klein (1919–1945)	Strijktrio (1945) <i>Allegro</i> <i>Variace na moravskou lidovou píseň</i>	<i>strijktrio</i>
Jan Navarro (1985)	Adagio voor strijktrio (2020, première)	<i>strijktrio</i>
Ilse Weber (1903-1944)	Wiegala	<i>strijktrio en sopraan</i>

Dit concert heeft geen pauze.

Amici della Musica:

Frank de Groot viool

Jan Navarro altviool

Liesbeth Bosboom cello

Simone Riksman sopraan

INLEIDING

"Entartete Kunst" is een Duitse term die in nazi-Duitsland werd gebruikt om kunst aan te duiden die niet voldeed aan de eisen van het nationaal-socialistische regime. Het ging vooral om moderne kunst uit die tijd, zoals abstracte kunst en het expressionisme.

Het begrip "Entartete Kunst" werd al eerder gebruikt. De anarchist Max Nordau (1849-1923) omschreef "die Entartung" als morele ontarding of een ziekteverschijnsel van de menselijke geest. In 1920 stelde de Duitse componist Hans Pfitzner dat de zuivere normen en waarden behouden dienden te worden. Alles wat daarvan afweek, elk nieuw element, werd beschouwd als een bedreiging voor de eigen culturele identiteit. Rond 1937 werden door de nazi's tentoonstellingen georganiseerd die het grote publiek moesten tonen wat een perverse geesteszieke oplichterij moderne kunst was.

Voor deze kunstenaars werd het meer overleven dan leven. Het was hen niet mogelijk zich te ontwikkelen en carrière te maken, omdat hun levens en idealen werden onderdrukt of verwoest door het naziregime. Van de vele, meest joodse kunstenaars en intellectuelen die niet meer op tijd naar een veilig oord konden vluchten, is het lot bekend. Kunstenaars die het wel lukte te emigreren, verging het zowel financieel als artistiek niet altijd goed. De weg naar het buitenland was veilig, maar was vaak ook een weg naar een buitenspelpositie.

In dit programma *Entartete Seelen* wordt aandacht gegeven aan de "Theresienstadt componisten" Krása, Ullmann en Klein. Jong en getalenteerd zagen zij hun carrière en toekomst abrupt afgebroken. Maar met ongekende kracht en optimisme deelden zij hun gaven en inspiratie met hun medegevangenen om de ziel te verlichten en hoop te blijven houden op de toekomst. Zij overleefden de oorlog niet, evenmin als Samuel Schuijjer. Naast hun composities klinken werken van de componisten Géza Frid en Wilhelm Rettich, die na de oorlog hun carrière gelukkig wel konden voortzetten. Ooit volop in de aandacht, is hun muziek de laatste jaren nauwelijks of niet meer gespeeld.

OVER DE COMPONISTEN

Samuel Schuijer (1873-1942)

De enige werken die bewaard zijn gebleven van Samuel Schuijer zijn door kinderen op straat gevonden. Inmiddels zijn deze muziekmanuscripten veiliggesteld bij het Nederlands Muziek Instituut. Hij studeerde in Den Haag viool, fagot en muziektheorie en was na zijn studie vooral werkzaam als fagottist in verschillende Nederlandse orkesten. Later werd hij bekend als dirigent, violist en componist. Zijn composities werden regelmatig uitgevoerd en bekroond door o.a. het Vlaams Willemsfonds. Hij moet een prominente rol gespeeld hebben in het Haagse muziekleven voor de Tweede Wereldoorlog, maar kwam om in Auschwitz in 1942.

De twee Israëlitische gezangen zijn geschreven voor de synagoge, maar worden nu gezongen als opening van het concert, meditatief en vragen om gebed.

Hans Krása (1899-1944)

Krásá speelde als kind viool en piano, en studeerde later compositie aan de Duitse Muziek Academie in Praag. Hij werd repetitor bij het Neue Deutsche Theater in Praag, waar hij ook Alexander von Zemlinsky ontmoette. Deze nam hem in 1927 mee naar Berlijn, waar hij hem voorstelde aan Albert Roussel. Deze twee ontmoetingen hebben zeker een rol gespeeld in Krásá's leven.

Krásá debuteerde als componist in 1921 met vier orkestrale liederen opus 1. Daarna volgden nog vele composities, waaronder ook twee opera's. Een daarvan was een kinderopera *Brundibár* die hij voor de oorlog had ingestuurd voor een concours voor kinderopera's.

In 1942 werd hij gedeporteerd naar het concentratiekamp Theresienstadt waar hij een rol kreeg in de zogenaamde "Selbstverwaltung". Hij kreeg de opdracht muzikale activiteiten te organiseren om de gevangenen op te monteren. Hij instrumenteerde zijn opera naar de mogelijkheden in gevangenschap en deze werd daar vele malen uitgevoerd. In 1944 schreef hij als laatste stuk het strijktrio *Passacaglia en Fuga*, dat wonderwel bewaard is gebleven. Beginnend met een donker eenzaam klinkend passacaglia thema, voegen de andere instrumenten hun melodie eraan toe, en ontwikkelt zich langzaam een *Todestanz*, wild en onstuimig, om vervolgens in het niets op te lossen. De fuga is energiek, virtuoos, maar verre van optimistisch.

Viktor Ullmann (1898-1944)

De ouders van Viktor Ullmann kwamen beiden uit joodse families, maar hadden zich al voor de geboorte van Viktor bekeerd tot het katholieke geloof. Zijn vader Maximilian kon zo zijn loopbaan als beroepsofficier veiligstellen. Viktor bezocht al vanaf 1909 het gymnasium in Wenen, en ook zijn muzikale begaafdheden werden vroegtijdig herkend. Dit gaf hem de mogelijkheid om op jonge leeftijd al in contact te komen met Arnold Schönberg, die hem onder zijn hoede nam. Na een onderbreking van (vrijwillige) militaire dienst werd hij in de compositieklas van Arnold Schönberg opgenomen en studeerde hij daarnaast vormleer, contrapunt en orkestratie. Hij was een briljante pianist, maar ambieerde geen solocarrière. In 1919 verliet hij Wenen en vestigde hij zich in Praag, waar zijn mentor

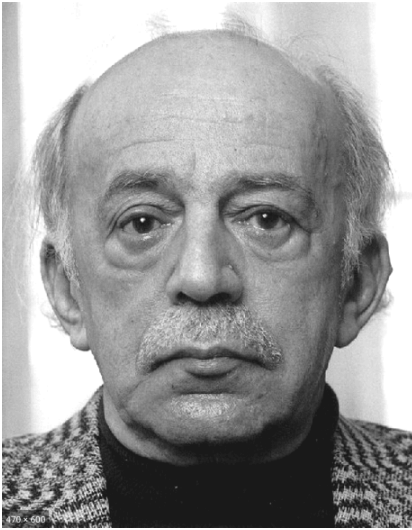
Alexander von Zemlinsky hem uiteindelijk aanstelde als eerste kapelmeester aan het Neue Deutsche Theater. Van 1929 tot 1931 was hij kapelmeester bij het Schauspielhaus in Zürich maar keerde daarna terug naar Praag, waar hij werkzaam was als componist en journalist.

Hij werd in 1942 gedeporteerd naar Theresienstadt, waar hij ondanks de slechte omstandigheden wilde blijven geloven in het positieve van de mens: *"Zu betonen ist nur, daß ich in meiner musikalischen Arbeit durch Theresienstadt gefördert und nicht etwa gehemmt worden bin, daß wir keineswegs bloß klagend an Babylons Flüssen saßen und daß unser Kulturwille unserem Lebenswillen adäquat war."*

Tot de deportatie in 1942 had hij een behoorlijk oeuvre opgebouwd en de tussen 1936 en 1942 ontstane composities gaf hij in bewaring aan een vriend. Ook in Theresienstadt bleef hij als componist zeer actief en het mag een wonder heten dat deze bijzondere composities, waaronder de *Lieder der Tröstung*, bewaard zijn gebleven.

Géza Frid (1904-1989)

Géza Frid werd in 1904 geboren in Máramarossziget, een stadje in voormalig Hongarije. Hij gold als een wonderkind en gaf op zijn zesde al concerten. Toen hij twaalf was ging hij studeren aan de Liszt Academie in Budapest, kreeg pianoles van Béla Bartók en compositie van Zoltán Kodály. Zij hadden een grote invloed op zijn werk. Hij maakte concertreizen door heel Europa en vestigde zich uiteindelijk in Amsterdam. Als componist maakte hij internationale naam, zijn werken werden zowel in Europa als de Verenigde Staten met succes uitgevoerd. Tijdens de Tweede Wereldoorlog mocht Frid als stateloze jood niet meer in het openbaar optreden.

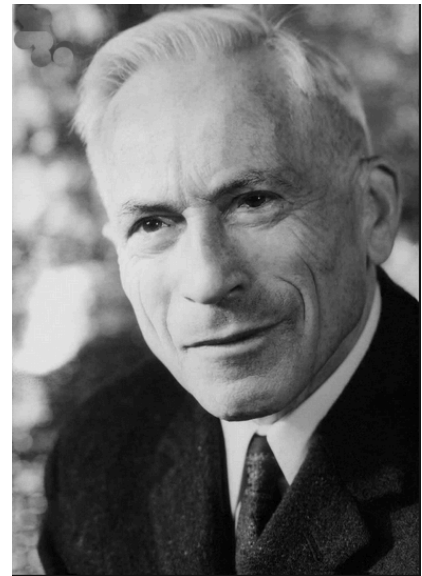
Hij organiseerde clandestiene huisconcerten en sloot zich aan bij het kunstenaarsverzet in Amsterdam. In 1948 liet hij zich tot Nederlander naturaliseren. Na de oorlog raakte Frids loopbaan in een versnelling. Als concertpianist en begeleider ging hij op tournee over de hele wereld. Ook met zijn composities won hij prijzen in binnen en buitenland. Hij was jarenlang een van de meest uitgevoerde componisten van Nederland en een sleutelfiguur in het Nederlandse muziekleven.

Het strijktrio opus 1, opgedragen aan zijn leraar Zoltán Kodály, is geschreven met jeugdig elan. Natuurlijk, nog duidelijk onder invloed van Bartók en Kodály, heeft dit strijktrio toch een eigen signatuur.

Als musicus kun je in het laatste deel helemaal losgaan - met recht een dans "all'ungharese"!

Wilhelm Rettich (1892-1988)

Wilhelm Rettich werd in 1892 in Leipzig geboren. Vanaf zijn zeventiende studeerde hij aan het Leipziger Conservatorium piano en volgde hij compositie bij Max Reger. Het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog en de Siberische gevangenschap daarna onderbrak zijn muzikale loopbaan. Na vele omzwervingen en werkplekken als Sjanghai, Triëst en Wenen, kwam hij terug in Leipzig. Zowel in Leipzig als Berlijn was hij werkzaam als dirigent. Direct na de machtsovername door de nazi's in 1933 kreeg Rettich een beroepsverbod. Als jood en pacifist was hij dubbel verdacht. Hij vluchtte naar Nederland en woonde vanaf 1934 in Haarlem. Hij werkte daar als dirigent en gaf theorie aan het Haarlems Muziek Instituut maar hij moest alsnog in 1942 onderduiken bij vrienden in Blaricum. Hij bleef doorcomponeren in de oorlogstijd. Alhoewel hij niet om werk verlegen zat na de oorlog, koos hij ervoor om terug te keren naar Duitsland en was daar werkzaam als componist en dirigent in Baden-Baden.

De vier liederen op teksten van Paul Verlaine zijn prachtig getoonzet en geven de karakters kundig weer. Het gedicht *Chansons d'automne* is een van de bekendste gedichten uit de Franse taal geworden. Het beschrijft het trieste beeld van het ouder worden rond de symboliek van de herfst. De eerste twee regels van het gedicht werden door de geallieerden via Radio Londen als code doorgegeven aan het Franse verzet. Zodra de eerste regel van het gedicht was doorgegeven wist het verzet dat de invasie op korte termijn zou plaatsvinden. De tweede regel gaf aan dat de landing binnen 24 uur zou beginnen.

Gideon Klein (1919 - 1945)

Gideon Klein werd geboren in een Joods Moravisch gezin in Přerov (Tsjechië), en was op jonge leeftijd al uitzonderlijk muzikaal begaafd. Hij studeerde piano bij Ružena Kurzová, compositie bij Alois Hába en muziekwetenschappen aan de universiteit van Praag, maar moest zijn studies noodgedwongen afbreken door de sluiting van de Tsjechische Universiteiten als gevolg van de Duitse bezetting in 1939. Alhoewel de composities en de uitvoeringen van joodse musici verboden waren, lukte het Gideon Klein voor een tijd onder pseudoniemen concerten te geven, en bleef hij energiek doorgaan met componeren. Een aanbieding om aan de London Royal Academy of Music te studeren werd door de Duitse wetgeving onmogelijk gemaakt. In 1941 werd hij gedeporteerd naar Theresienstadt, waar ook andere begaafde componisten gevangen zaten zoals Pavel Haas, Hans Krása en Victor Ullmann. Enige vrijheden om muziek te maken waren geoorloofd en ook Gideon Klein liet zich daar als uitvoerend en scheppend kunstenaar niet onbetuigd. Hij gaf onder onvoorstelbare moeilijke omstandigheden recitals en componeerde een paar bijzondere werken, waaronder het strijktrio. Hij kreeg het stuk af kort voor zijn deportatie naar het vernietigingskamp Auschwitz in 1944. Kort daarvoor wist hij zijn composities aan een vriendin Irma Semecká door te geven. Alle Theresienstadt-composities, alsook composities geschreven vóór de deportatie, zijn door geluksfactoren bewaard gebleven en verzameld door zijn zus Lisa Kleinová en uiteindelijk in bewaring genomen als Tsjechisch cultureel erfgoed. Gideon Klein overleed net voor het einde van de oorlog. Waar Hans Krása wrang blijft in zijn trio, slaagt Gideon Klein er ondanks de uitzichtloosheid in een trio te schrijven dat op zichzelf kan staan. Wat een Slavische speelsheid bezit dit stuk in het eerste en laatste deel! Het tweede deel bezit in de vorm van een Moravisch volkslied veel diepgang en biedt een enorme troost.

Ilse Weber ((1903-1944)

Ilse schreef al op 14 jarige leeftijd joodse sprookjes of kleine toneelstukken voor kinderen. Die werden in verschillende buitenlandse dagbladen gepubliceerd. In 1930 huwde Ilse Herlinger Willi Weber. Zij produceerde voor Radio Praag programma's. Het leven van haar oudste zoon heeft zij samen met haar echtgenoot gered, door hem met een zogenoemd Kindertransport naar Zweden te brengen. Op 6 februari werd zij van Praag naar het concentratiekamp Theresienstadt gedeporteerd. Daar werkte zij als ziekenverpleegster in de kinderafdeling van het ziekenhuis.

De kinderen waren er vaak ernstig aan toe, mede omdat er geen medicijnen verstrekt werden. Met het zingen van liedjes, begeleid op haar gitaar, waaronder Wiegala, probeerde ze de kinderen te kalmeren, wetende dat ze niet lang meer zouden leven, en de gaskamers het eindstation zouden zijn.

OVER DE UITVOERENDEN

Sopraan **Simone Riksmán** zingt al sinds haar negende op het hoogste niveau in Nederland, in Europa en in de rest van de wereld. Zij was laureate van het Prinses Christina Concours 2002 (onder meer de Ruud van der Meer Prijs voor de Beste Communicatie, en de Young People's Music Award), de Prix d'Harmonie, en de Ank Reinders Prijs. In november 2008 won zij de Premier Prix d'Opéra en de Prix d'Orchestre in het Concours de Mâcon in Frankrijk.

Zij studeerde cum laude af aan het conservatorium Codarts in Rotterdam. Zij werd vervolgens verder gevormd in de Nederlandse muziektraditie bij Margreet Honig, DNOA en Cappella Amsterdam. Deze educatie bracht haar naar een van de oudste theaters in Zwitserland, waar zij als sopraan haar operarepertoire uitbreidde naar meer dan 20 rollen, werkend met regisseurs als Guy Joosten, Nicola Raab, Johannes Schmid, Aron Stiehl, David Alden en de dirigenten Otto Tausk, David Stern, Modestas Pitrenas en Henrik Nánási.

Gastoptredens waren er bij De Nationale Opera (Audi/Minkowski) en Dorset Opera Engeland. Simone heeft op verscheidene Festivals opgetreden, waaronder het Delft Chamber Music Festival, het Peter de Grote Festival, het Gergiev Festival, het Festspillene i Nord-Norge in Noorwegen met het Tchaikovski Symphony Orchestra, en het Canberra International Music Festival in 2010 en 2014 in Australië. Haar optreden aldaar werd bekroond met de 2014 Canberra Critic's Circle Award. Zij werkt samen met verschillende musici en kamermuziekensembles, als Ensemble Novalis en het Doelen Kwartet, alsook de organisatie Flowers of War. Deze organisatie herdenkt met cultureel diplomatieke en veelzeggende projecten de slachtoffers van de beide Wereldoorlogen. Een van de hoogtepunten was de première van The Diggers' Requiem in Frankrijk en Australië in samenwerking met Elena Kats-Chernin, Graeme Koehne en Ross Edwards. Op uitnodiging van laatstgenoemde heeft Simone Riksmán de liederencyclus Five Senses voor de ABC opgenomen.

Jan Navarro (1985) begon op 10-jarige leeftijd met vioollessen bij Ineke Bredenhorst in Den Haag. Op 17-jarige leeftijd werd hij toegelaten tot het eerste jaar van de Bachelor Klassiek viool, op Codarts Rotterdam. Hier studeerde hij bij Thijs Kramer, behaalde in 2007 zijn bachelor diploma en werd toegelaten tot de Masteropleiding Klassiek viool op hetzelfde instituut. Tijdens zijn Masteropleiding studeerde Jan bij Natalia Morozova en behaalde in 2010 zijn Master of Music diploma. Na zijn studie ontdekte Jan zijn passie voor de altviool. Momenteel is Jan vaste remplaçant bij het Rotterdams Filharmonisch Orkest en speelt hij regelmatig bij o.a. het Radio Filharmonisch Orkest. Ook speelt hij regelmatig recitals en kamermuziekconcerten in Nederland en Amerika. Vanaf maart 2020 was de lock downperiode voor veel musici een drama. Van de ene op de andere dag was er geen werk meer. Jan besloot dit eenzame gevoel te uiten in een compositie. Het adagio voor strijktrio sluit goed aan bij dit programma.

Liesbeth Bosboom (1995) behaalde in 2019 haar masterdiploma summa cum laude op het Koninklijk Conservatorium Den Haag, waar ze studeerde bij Michel Strauss en Jan-Ype Nota. Momenteel is ze remplaçant bij het Rotterdams Philharmonisch Orkest en het Residentie Orkest, geeft ze regelmatig concerten in solo- en kamermuziekverband en is ze als presentator verbonden aan de Classic Express van het Prinses Christina Concours. Het seizoen 2021-2022 zal zij deel uitmaken van de academie van het Koninklijk Concertgebouw Orkest. Als solist speelde Liesbeth met verschillende orkesten, waaronder het Nederlands Kamerorkest, de celloconcerten van Dvořák, Elgar, Bloch's Nigun en de beide celloconcerten van Haydn. Ze gaf concerten in Nederland, Duitsland, Zweden, Spanje, Frankrijk en Taiwan. Ze volgde masterclasses bij onder meer Richard Aaron, Xenia Jankovic, David Strange, Kian Soltani en Shmuel Magen. In 2013 behaalde Liesbeth de finale van de door de NPO uitgezonden 'avond van de jonge musicus' en in 2010 won ze een eerste prijs in de regionale finale, de publieksprijs in de nationale halve finale en een derde prijs in de nationale finale van het Prinses Christina Concours. Andere prijzen won ze bij het Peter de Grote Festival en het Haydn Muziek Festival.

Liesbeth bespeelt een cello gebouwd door Frank Ravatin in 2016. Haar strijktok, gebouwd door Andreas Grütter, is haar ter beschikking gesteld door het Nationaal Muziekinstrumenten Fonds.

Frank de Groot studeerde viool en kamermuziek aan het Koninklijk Conservatorium te Den Haag bij Isidor Lateiner en Jurgen Kussmaul. Verder studeerde hij aan de Hochschule für Musik in Stuttgart bij Ricardo Odnoposof. Tijdens deze periode was hij verbonden aan het Nationaal Theater Mannheim en speelde hij in het Chamber Orchestra of Europe. Hij maakt deel uit van het Rotterdams Philharmonisch Orkest en was bijna dertig jaar primarius van het Doelen Kwartet. Hij studeerde koördirectie bij Frans Moonen en Barend Schuurman en orkestdirectie bij Arie van Beek. Hij volgde masterclasses bij Jos van Veldhoven en Daniel Reuss en verder bij de Finse dirigent Jorma Panula. Frank dirigeert verschillende koren en orkesten en is daarnaast artistiek leider van het ensemble Amici della Musica.

Stichting Nova Sonantia

De Stichting Nova Sonantia is op 13 september 2017 opgericht door Frank de Groot en heeft als doel bekendheid te geven aan muziek die onderbelicht of onbekend is en de moeite waard is om onder de aandacht te brengen. Ook wil de Stichting aandacht en nieuwe energie geven aan hedendaagse muziek die weinig of nog niet uitgevoerd is, zowel instrumentale of vocale kamermuziek als kleine symfonische muziek. Ook soloconcerten worden ondersteund.

De Stichting geeft hieraan invulling door:

- het opzetten van een eigen serie van concerten in de Oude Kerk van Voorburg, waarbij het (huisensemble) Amici della Musica een leidende rol speelt.
- jonge talentvolle ensembles een podiumplek te geven en in contact te brengen met onbekende niet uitgevoerde muziek.
- een bijdrage te leveren in concertseries elders waar uitdagende en avontuurlijke programmering wordt nagestreefd;
- projecten te initiëren of daaraan mee te werken die met dit doel verband houden.

Ideeën, meer weten, samenwerken

Heeft u ideeën voor toekomstige projecten en samenwerkingsmogelijkheden die passen bij de doelstellingen van de Stichting Nova Sonantia laat het ons weten. Neem contact op via het contactformulier op onze website of met een van de bestuursleden.

Viktor Ulmann

Drie liederen op teksten van Georg Trakl en Albert Steffen.

Herbst (*Georg Trakl*)

Gewaltig endet so das Jahr
Mit goldnem Wein und Frucht der Gärten.
Rund schweigen Wälder wunderbar
Und sind des Einsamen Gefährten.

Da sagt der Landmann: Es ist gut.
Ihr Abendglocken lang und leise
Gebt noch zum Ende frohen Mut
Ein Vogelzug grüßt auf der Reise.

Es ist der Liebe milde Zeit.
Im Kahn den blauen Fluß hinunter
Wie schön sich Bild an Bildchen reiht -
Das geht in Ruh und Schweigen unter.

Lieder der Tröstung (*Albert Steffen*)

1. Tote wollen nicht verweilen

Tote wollen nicht verweilen:
Wie sie wallen, wie sie eilen,
werfen immer neue Hüllen von den Seelen und erfüllen
so ihr Wesen und genesen.
Wasser sind wir, tot der Tränen,
Luft, erlöst von allen Sehnen,
Sonne, selig in dem Lichte, jenseitsjeglichem Gewichte.
Erdenerbe, es ersterbe.

2. Erwachen zu Weihnachten.

Augen noch im Schlaf geschlossen schauen wie auf purperschwingen,
Engel goldne Schalen bringen.
Schon von Sonne überflossen sehn sie,
Wie die erdschweren Lasten immer wiederkehren.

Prüfe mit dem Himmelsblicke deinen Leib im Tageslichte:
Abwärts ziehende Gewichte einst verschuldeter Geschicke,
Wer erkennt im Reich der Sterne,
Trägt das Leid der Erde gerne.

Denn das Kreuz ist zu ertragen, seit die Gottheit drangehangen.
Licht in uns ist aufgegangen und der Himmel lässt sich fragen.
Schau, es leuchten im Geäste die Gestirne jetzt zum Feste.

Wilhelm Rettich

Quatre poésies pour une voix et trio á cordes op teksten van Paul Verlaine

1. *Silence*

Un grand sommeil noir
Tombe sur ma vie :
Dormez, tout espoir
Dormez, toute envie !

Je ne vois plus rien,
Je perds la mémoire
Du mal et du bien ...
Ô la triste histoire !

Je suis un berceau
Qu'une main balance
Au creux d'un caveau :
Silence, silence !

2. *L'Heure exquise*

La lune blanche
Luit dans les bois ;
De chaque branche
Part une voix
Sous la ramée ...

Ô bien-aimée.

L'étang reflète,
Profond miroir,
La silhouette
Du saule noir
Où le vent pleure ...

Rêvons, c'est l'heure.

Un vaste et tendre
Apaisement
Semble descendre
Du firmament
Que l'astre irise ...

C'est l'heure exquise.

3. *Chanson d'automne*

Les sanglots longs
Des violons
De l'automne blessent mon cœur
D'une langueur
Monotone

Tout suffocant
Et blême, quand
Sonne l'heure,
Je me souviens
Des jours anciens
Et je pleure

Et je m'en vais
Au vent mauvais
Qui m'emporte
Deçà, delà,
Pareil à la
Feuille morte.

4. *Dansons la gigue !*

Dansons la gigue !

J'aimais surtout ses jolis yeux
Plus clairs que l'étoile des cieux,
J'aimais ses yeux malicieux.

Dansons la gigue !

Elle avait des façons vraiment
De désoler un pauvre amant,
Que c'en était vraiment charmant !

Dansons la gigue !

Mais je trouve encore meilleur
Le baiser de sa bouche en fleur
Depuis qu'elle est morte à mon cœur.

Dansons la gigue !

**Komende concerten
in de serie Musique Mosaïques:**

Zondag 24 januari 2021, 15.00 uur
bondsgebouw Parochie H. Laurentius Voorschoten

SOCIÉTÉ NATIONALE de la MUSIQUE

Franse muziek van o.a. Saint-Saëns, Roussel, d'Indy
Amici della Musica

Zaterdag 13 maart 2021, 20.15 uur
dorpskerk Leidschendam

KUNST DER PASSION

Membra Jesu Nostri van Dietrich Buxtehude
Amici della Musica met solisten

Zondag 2 mei 2021, 15.00uur
dorpskerk Leidschendam

INTERDICTUM

Solosonates van Henk Badings
Frank de Groot (viool)

Zaterdag 26 juni 2021, 20.15 uur
Oude Kerk Voorburg

LOUANGE A L' ÉTERNITÉ

Quator pour la Fin du Temps van Olivier Messiaen
Amici della Musica en Duo Ebano
m.m.v. Geerten van de Wetering (orgel)

Kaarten € 17,50 / €10 via www.novasonantia.nl